

Arrest

nr. 269 857 van 16 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 26 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 6 november 2019 België binnen en verzoekt op 8 november 2019 om internationale bescherming. Op 12 juli 2021 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek kennelijk ongegrond en wordt de internationale bescherming geweigerd. De commissaris-generaal besluit dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 14 juli 2021 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker en die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van Georgische etnie, geboren op X 1991 in X. U groeide op in de dorpen Bolnisi en Ganakhleba en verhuisde op 17- of 18-jarige leeftijd samen met uw ouders naar Tbilisi.

U verklaarde dat u vanaf uw 12 jaar uw beste vriend B.A. leerde kennen. Jullie trokken heel vaak samen op en deelden dezelfde vrienden- en kennissenkring. Later hadden jullie allebei dezelfde functie bij het bedrijf Paragon in Tbilisi dat inktpatronen verkocht en printers repareerde, en deelden jullie dus ook dezelfde collega's. Vanaf 2012 of 2013 trok u bij B. in en woonden jullie gedurende drie of vier jaar samen in een appartement in de wijk Digomi van Tbilisi. U was zich wel in zekere mate bewust dat u zich aangetrokken voelde tot mannen, maar tot enkele maanden voor uw vertrek uit Georgië beschouwden B. en u jullie relatie puur vriendschappelijk en hadden jullie elk ook sporadisch kortstondige relaties met meisjes.

Echter, op een dag midden augustus 2017 veranderde dit toen u en B. de verjaardag vierden van jullie vriendin E.S. Na haar verjaardagsfeest trokken u en B. nog naar een bar in Tbilisi. In een opwelling zoende u B. op de dansvloer. B. liep meteen naar de toiletten, u volgde hem om u te excuseren, maar B. omarmde u en jullie namen samen een taxi naar huis, waar jullie voor het eerst met elkaar naar bed gingen. Nadien spraken jullie over jullie gevoelens en hadden u en B. een homoseksuele relatie, hoewel er naar de buitenwereld toe niets concreets veranderde gezien jullie al samenwoonden, samen werkten, bij elkaars ouders op bezoek gingen, dezelfde kennissenkring deelden en samen uitgingen. Verder hielden jullie jullie relatie geheim voor de buitenwereld. Tot begin herfst 2017 verliep alles goed: jullie gingen op vakantie naar Batumi en werkten samen bij het bedrijf Paragon.

Eind september of begin oktober 2017 vond een incident plaats dat jullie levens ingrijpend veranderde. U en B. zaten arm in arm bij het meer van Tbilisi toen jullie plots benaderd werden door een groep van vier of vijf mannen. Zij scholden jullie uit vanwege jullie geaardheid, schopten en sloegen jullie. U herkende één van de mannen als uw buurman in het appartementsgebouw van uw ouders, T.Z. genaamd. Deze buurman was tevens hoofd van de politieafdeling van de wijk Varketili, hij sloeg u ernstig en misbruikte u met een stok. U werd de volgende dag wakker toen een visser u vond, naakt vastgebonden aan een boom bij het meer. U werd naar het ziekenhuis gebracht waar u enkele dagen verbleef. B. werd twee dagen later bewusteloos teruggevonden op een vuilnisbelt, hij werd net van de dood gered maar bevindt zich sindsdien tot op heden in vegetatieve toestand: hij is verlamd, ligt in een bed aan apparatuur en kan niet communiceren noch zelfstandig eten. U hebt B. sinds het incident niet meer teruggezien.

Toen u in het ziekenhuis verbleef werd u opgezocht door uw buurman T. Hij bedreigde u opdat u aan niemand iets zou vertellen over de feiten en geen klacht zou indienen. Na zijn bedreiging vluchtte u weg uit het ziekenhuis en nam u een taxi naar het appartement van uw ouders. Daar sloot u zich op in uw kamer en weigerde u iets te vertellen. Na enkele dagen wist uw moeder u te overtuigen om toch te vertellen wat er gebeurd was. U vertelde haar over uw relatie met B. en de mishandelingen aan het meer, maar u verzweeg wie de dader was en u benadrukte dat ze absoluut geen klacht mocht indienen bij de politie. Uw moeder volgde dit evenwel niet op en ging samen met uw vader naar het politiekantoor van V., waar uw buurman T. hoofd van was. Ze dienden samen een politiekeklacht in bij T., tevens de dader van de feiten.

Kort nadien werd uw vader vermoord teruggevonden bij de ingang van het appartementsgebouw van uw ouders. Hij was gedood met drie messteken in de rug en u vermoedt dat hij vermoord werd bij een discussie met T. Toen het lichaam van uw vader gevonden was, kwam T. onmiddellijk naar het appartement van u en uw moeder waar hij jullie opnieuw bedreigde opdat jullie niets zouden vertellen over de feiten. Sindsdien keerde uw moeder zich tegen u: daar waar zij zich voordien gemoedelijk had opgesteld tegenover uw geaardheid en relatie met B., noemde zij u nu een 'pederast' en verweet zij u de dood van uw vader.

U ontvluchtte het huis en leefde gedurende drie maanden op straat, u ondernam ook een zelfmoordpoging. Uiteindelijk werd u gevonden door een vriend van u, L.K., die u een tijdje in huis nam. Hij had op de begrafenis van uw vader gehoord wat er gebeurd was en wilde u helpen. Kort nadien, op 20 december 2017, nam u het vliegtuig naar Litouwen. Vandaaruit reisde u naar Frankrijk waar u op 21

februari 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende, u verbleef in totaal ongeveer anderhalf jaar in Frankrijk.

Omdat u vernomen had dat de Georgische tolk bij uw persoonlijke onderhoud in Frankrijk erg gekant was tegen homo's durfde u niet uw ware asielmotieven te vertellen. U vertelde daarentegen wat u werd aangeraden door andere Georgiërs en deed een geheel ander asielrelaas uit de doeken. U kan zich niet herinneren welke asielmotieven u toen hebt aangehaald. Op 30 mei 2018 werd uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk afgewezen en op 15 november 2018 werd deze beslissing in beroep bevestigd. Vervolgens reisde u naar Spanje waar u anderhalve maand verbleef, om dan weer terug te keren naar Frankrijk.

Eind juli 2019 werd u vanuit Frankrijk gedwongen gerepatriëerd naar Georgië. U verbleef een elftal dagen in een hotel in Tbilisi en nam op 6 augustus 2019 het vliegtuig naar Hongarije, via een transit in Turkije. U reisde verder met de bus en verbleef drie maanden in Frankrijk. Vervolgens reisde u door naar België, waar u op 6 november 2019 toekwam. Op 8 november 2019 diende u uw verzoek om internationale bescherming in bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U haalt aan dat u bij terugkeer naar Georgië vreest gedood te worden door uw buurman T. of door de vader van B., die op wraak zint. Tevens haalt u aan dat u uw homoseksuele geaardheid niet vrij kan beleven in Georgië.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende stukken neer: een kopie van uw eerste paspoort, uitgereikt op 20 november 2017 in Georgië; een kopie van uw tweede paspoort, uitgereikt op 29 juli 2019 in Georgië; kopieën van de vlieg- en bus tickets van uw reisweg; originele documenten in verband met uw arbeidsbetrekking in België; en een foto van u en B.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 december 2019 werd Georgië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen, en dit om onderstaande redenen.

Het CGVS beschouwt de nationaliteit die u aanhaalt ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming als bewezen. Bij het onderzoek van uw asielaanvraag heeft het CGVS bovendien kennis genomen van en houdt het rekening met de huidige situatie van homoseksuelen in Georgië (zie COI Focus Georgië: Algemene situatie, d.d. 24 november 2020, p.31-34, toegevoegd aan uw administratief dossier). Uit lezing van die informatie blijkt dat de situatie voor homoseksuelen uit dit land op dit ogenblik complex is en dat zij er een kwetsbare groep vormen. Bijgevolg werd uw aanvraag met betrekking tot uw individuele situatie en uw persoonlijke vrees voor vervolging met omzichtigheid onderzocht. Uit de beschikbare informatie blijkt dat homoseksuele handelingen en relaties niet strafbaar zijn in Georgië en nergens in de voormelde informatie wordt melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. De wet voorziet tevens in een verbod op discriminatie op grond van seksuele geaardheid, en in homofobie als verzwarende omstandigheid bij misdrijven, al blijft de toepassing hiervan in de praktijk problematisch. Slachtoffers van homofoob geweld of discriminatie

richten zich slechts zelden tot de autoriteiten om hun rechten te doen gelden of bescherming te bekomen. Er bestaan bij de overheid geregistreerde ngo's die zich inzetten voor de verdediging van de rechten van seksuele minderheden en de strijd tegen homofobie, en tevens juridische bijstand leveren. Ook bestaan er in de hoofdstad Tbilisi ontmoetingsplekken voor homoseksuelen, al is hun sociaal leven vooral via het internet georganiseerd. Hoewel uit de informatie blijkt dat homoseksuelen een kwetsbare groep vormen binnen de Georgische samenleving, kan op basis hiervan niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Georgië het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het loutere feit homoseksueel te zijn in Georgië is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een individuele beoordeling van de nood aan internationale bescherming, waarbij u ertoe gehouden bent uw vrees voor vervolging in concreto aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. In casu hebt u echter onvoldoende concrete elementen aangebracht die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

Het CGVS stelt vooreerst vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de geweldsfeiten die uw buurman u en B. zou hebben aangedaan, en evenmin aan de door u aangehaalde moord op uw vader.

Ten eerste roepen uw verklaringen over de bedreigingen en uw handelen na deze bedreigingen ernstige vragen op in termen van waarschijnlijkheid, wat maakt dat aan uw relaas moeilijk geloof kan worden gehecht. Zo vertelde u dat u en B. bij het meer van Tbilisi toevallig gezien werden door uw buurman T., die tevens toevalligerwijs hoofd van de politieafdeling van de wijk Varketili is. Hij sloeg u en B., mishandelde jullie en randde u zelfs aan met een stok. In het ziekenhuis bedreigde T. u stiekem opnieuw: hij dreigde ermee uw familie te doden indien u iemand zou vertellen over de feiten. Vanwege deze bedreiging ontvluchtte u het ziekenhuis, zonder toestemming noch medeweten van de artsen. U nam een taxi naar het appartement van uw ouders, bang om in het ziekenhuis vermoord te worden en bang dat T. terug zou keren (CGVS I p.7 en p.16; CGVS III p.10 en p.12-13). Merkwaardig genoeg vluchtte u net náar T. toe, gezien deze een appartement in hetzelfde gebouw als dat van uw ouders bewoonde (CGVS I p.18). De vaststelling dat u zich na de bedreigingen van uw buurman net naar hem toe verplaatste, druist in tegen uw eigen veiligheidssituatie en komt dan ook weinig logisch over. Vervolgens sloot u zich op in uw kamer en pas na enige dagen en veelvuldig aandringen van uw moeder vertelde u haar wat er gebeurd was. U verzweeg daarbij de naam van de dader en drong erop aan dat er geen klacht werd ingediend. Daarop gingen uw ouders toch tegen uw wil in klacht indienen, waarbij zij onbewust alle feiten uit de doeken deden bij T. zelf, hoofd van de politieafdeling en tevens zelf dader van de feiten (CGVS III p.14-15). Het kan gezien de ernst van de geweldsfeiten evenwel maar moeilijk overtuigen dat u uw ouders niet inlichtte van de identiteit van uw bedreiger, gezien de dader hun eigen buurman én hoofd van de politieafdeling was. De kans dat uw ouders, ondanks uw aandringen, alsnog naar de politie zouden stappen was immers niet uitgesloten. Uw moeder had u zelfs reeds gezegd dat ze klacht wilde indienen (CGVS I p.17). Het houdt dan ook weinig steek houdt dat u hen niet inlichtte dat net het politiehooft zelf uw geweldenaar was én bij hen in hetzelfde appartementsgebouw woonde. Geconfronteerd met deze opmerking stelde u dat u het niet verstandig vond om uw moeder zijn naam te geven omdat u bang was en voorzichtig wilde zijn (CGVS III p.14-15). Deze verklaring doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u voor uw ouders informatie achterhield die net essentieel was voor het inschatten van jullie eigen veiligheidssituatie. Het geheel van deze onwaarschijnlijkheden ondermijnt de aannemelijkheid van uw relaas.

Ten tweede blijkt uit uw verklaringen ook een ernstig gebrek aan initiatief ten aanzien van uw eigen situatie, wat de geloofwaardigheid van uw relaas verder aantast. Uit uw verklaringen blijkt dat u en B. extreem en zinloos geweld ondergingen, waardoor B. zich tot op heden in vegetatieve toestand bevindt. Na de politieklacht werd uw vader koelbloedig vermoord en terwijl zijn lichaam nog in de inkomhal lag kwam T., de vermoedelijke dader, u en uw moeder hoogstpersoonlijk thuis bedreigen. U vertelde dat uw moeder zich hierna volledig tegen u keerde en dat u thuis wegliep, waarna u drie maanden op straat leefde. L., een vriend van u, ving u twee tot drie weken in zijn woonst op tot u Georgië verliet (CGVS I p.7-8 en p.19; CGVS III p.17). Het geweld en de bedreigingen die u en uw familie zouden hebben meegemaakt, zijn dan ook van dermate ernstige aard dat uw stilzitten hierna bijzonder bevreemdend aandoet: u stelde immers dat u na de feiten nog meerdere maanden doelloos in Tbilisi doorbracht maar dat u in die periode bij geen enkele instantie ook maar iets over de feiten gemeld hebt, zelfs niet bij organisaties die zich inzetten voor de rechten van personen van de LGBT-gemeenschap. Meer nog, u bleek niet concreet op de hoogte van het bestaan van zulke organisaties en u hebt hier kennelijk ook nooit actief naar geïnformeerd. U stelde louter dat u wel wist dat er organisaties bestaan, maar u kende geen enkele concrete organisatie, laat staan namen van LGBT-organisaties. Ter verklaring zei u dat u de organisaties niet vertrouwde omdat u gehoord had dat ze fraude pleegden en dat u in die periode de

zin om te leven verloren had (CGVS I p.19; CGVS II p.17-18). Nochtans zet in Georgië bijvoorbeeld de ngo Identoba zich actief in voor het verdedigen van de LGBT-gemeenschap en speelt ook het bureau van de Public Defender een belangrijke rol voor de rechten van de LGBT-gemeenschap (zie COI Focus Georgië, Algemene situatie, d.d. 24 november 2020, p.32). Gezien de uitzonderlijke ernst van de geweldsfeiten waarvan u en B. op basis van jullie geaardheid het slachtoffer zouden zijn geworden, valt moeilijk voor waar aan te nemen dat u volstrekt geen interesse getoond hebt of initiatief genomen hebt om u ook maar enigszins te informeren naar LGBT-organisaties die u in uw levensbedreigende situatie eventueel konden bijstaan.

Ten derde toonde u ook bijzonder weinig interesse in de gezondheidssituatie van B., wat de aannemelijkheid van uw relaas verder aantast. U zei dat B. door de slagen verwondingen heeft opgelopen in zijn hoofd waardoor hij niet meer kan stappen of bewegen. Hij zou wel wakker zijn maar kan niet spreken en niet zelfstandig eten. U stelde dat hij aan een speciale machine ligt maar u hebt geen idee wat voor machine, en u had ook geen idee of B. professionele hulp krijgt. Verder kon u enkel concretiseren dat hij verwondingen in zijn hoofd had, maar u wist niet wat voor letsels B. precies heeft opgelopen. U stelde dat B. acht maanden tot een jaar in het ziekenhuis had verbleven maar u had merkwaardig genoeg geen idee in welk ziekenhuis B. al die tijd had gelegen, en u had hier ook nooit naar gevraagd. U hebt Be. sinds het incident nooit meer teruggezien of opgezocht, omdat dit te pijnlijk was voor u (CGVS I p.13-14 en p.17; CGVS III p.16-17). Echter, gezien uit het geheel van uw verklaringen eveneens blijkt dat B. sinds uw jeugd uw beste vriend en later uw eerste grote liefde was met wie u alles deelde, doet het bevreemdend aan dat u B. sinds het plotse geweldsincident nooit meer opgezocht zou hebben, en zelfs nooit meer naar hem geïnformeerd zou hebben. Er kan in die optiek volledigheidshalve worden opgemerkt dat B. en u ten dele hetzelfde netwerk hadden, waardoor u over voor de hand liggende aanknopingspunten beschikt(e) om informatie over B. te vergaren. Uw vage verklaringen over het ziekenhuisverblijf van B. en zijn huidige gezondheidstoestand wijzen op een dermate gebrek aan interesse in zijn situatie dat dit de aannemelijkheid van uw verklaringen aantast.

Ten vierde blijkt uit uw administratief dossier dat u doorheen uw asielprocedures in Frankrijk en België tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over het jaar van overlijden van uw vader. Tijdens uw persoonlijke onderhoud bij de Franse asieldiensten had u immers verklaard dat uw vader in 2014 vermoord was met geweerschoten, dus drie jaar vóór uw vertrek uit Georgië eind december 2017 (zie kopie persoonlijk onderhoud Frankrijk, d.d. 4 mei 2018, p.2 en p.5). Bij het overlopen van uw personalia bij DVZ stelde u dan weer dat uw vader in 2015 overleden was (zie verklaring DVZ, d.d. 10 december 2019, rubriek 13). Later, tijdens uw interview bij DVZ herhaalde u tot vier keer toe dat de feiten zich in 2016 hadden afgespeeld en dat uw vader dus in 2016 vermoord was met messteken (zie vragenlijst DVZ, d.d. 5 februari 2020, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijke onderhoud gaf u nog een andere versie van de feiten: u vertelde dat uw vader drie maanden voor uw vertrek gedood werd (CGVS I p.8 en p.19), en uit de stempel in uw paspoort blijkt dat u Georgië in december 2017 verlaten had, waardoor de moord op uw vader dus in de herfst van 2017 zou hebben plaatsgevonden (zie stuk 1; CGVS III p.17-18). Uit al deze informatie blijkt dat u maar liefst vier verschillende jaartallen hebt opgegeven voor de moord op uw vader, variërend van drie jaar tot drie maanden voor uw vertrek. Hoewel van u geen exacte data vereist worden, kan het gezien de ernst en impact van de feiten absoluut niet overtuigen dat u dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over het jaar waarin uw vader gedood zou zijn. Ook kan het absoluut niet overtuigen dat u in Frankrijk de moord op uw vader meerdere jaren teruggeplaatst zou hebben in de tijd en dat u een compleet andere doodsoorzaak opgegeven zou hebben, nl. geweerschoten in plaats van messteken. Hoewel u stelde dat u in Frankrijk niet de waarheid had durven vertellen over uw asielmotieven en geaardheid, en hoewel u zich volstrekt niets zou kunnen herinneren van wat u in Frankrijk hebt verteld (CGVS I p.4; CGVS II p.20-21; CGVS III p.18), ondermijnen deze tegenstrijdigheden toch de aannemelijkheid van uw verklaringen: indien uw vader werkelijk drie maanden voor uw vertrek vermoord was met messteken, houdt het absoluut geen steek dat u deze reële versie verdraaid zou hebben en minder acuut gemaakt zou hebben door de feiten net meerdere jaren terug te plaatsen in de tijd. Samengenomen met de tegenstrijdige jaartallen die u bij DVZ en bij het CGVS opgaf voor het overlijden van uw vader (2015, 2016 dan wel 2017), kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden zei u dat u moeite hebt om jaartallen te onthouden en dat u zich vergist had (CGVS I p.4 en p.20). Tevens haalde u aan dat u kampte met geheugenproblemen die voortvloeien uit de slagen die u toegebracht waren en de stress die u hebt ervaren (CGVS I p.5; CGVS III p.19). Er mag echter van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas slechts met moeite kan weergeven, verwacht worden dat hij binnen redelijke termijn medische/psychologische hulp

zou invoeren om zijn problemen te staven en/ of te laten behandelen, hetgeen u nagelaten heeft om te doen. U hebt immers reeds op 8 november 2019 uw verzoek om internationale bescherming bij DVZ ingediend en werd tot drie keer toe gehoord op het CGVS, nl. in september 2020, in februari 2021 en in mei 2021. U stelde tijdens uw derde persoonlijke onderhoud dat u bij een psycholoog was geweest maar dat deze u niet had kunnen helpen, en dat u van plan was om nog een afspraak te maken bij de huisarts en een specialist om uw geheugenproblemen te laten onderzoeken (CGVS III p.19). Op een verzoeker om internationale bescherming rust nochtans de verplichting om vanaf de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist van u dat u onder meer zo snel mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw psychologische situatie en geheugencapaciteiten, wat u evenwel niet gedaan hebt. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen hieromtrent blijkt dan ook dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Bovendien blijkt uit uw overige verklaringen dat u wel degelijk over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op zelfstandige wijze naar voren te brengen en gebeurtenissen concreet in de tijd te situeren (zie vb. CGVS II p.10, waar u uw verhuizing naar Tbilisi concreet koppelde aan de verkiezingen die in maart 2012 hadden plaatsgevonden). Voorts legde u uitgebreide verklaringen af over tal van elementen betreffende uw persoonlijke levensloop, uw activiteiten in Georgië en uw relatie met B., aangevuld met concrete details zoals namen van personen en plaatsen. Uw verklaring dat u met geheugenproblemen zou kampen komt dan ook over als een post-factum verklaring en kan de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onwaarschijnlijkheden binnen uw asielrelaas niet verschonen.

Ten vijfde stelt het CGVS vast dat u geen enkel document neerlegt over uw eigen ziekenhuisopname of het overlijden van uw vader (CGVS I p.16 en p.19). Nochtans zijn ziekenhuisopnames en overlijdens gebeurtenissen die in Georgische context wel degelijk geattesteerd en gedocumenteerd worden en waarover men redelijkerwijze relevante stukken zou moeten kunnen verkrijgen. Tevens werd u al bij uw eerste persoonlijke onderhoud uitdrukkelijk gevraagd naar stukken hieromtrent (CGVS I p.20; CGVS II p.21) en blijkt uit uw verklaringen dat u sinds uw vertrek nog contact hebt met kennissen in Georgië (CGVS III p.3 en p.5). Daarnaast zei u ook dat de ouders van B. wel een politieklacht hebben ingediend maar legde u ook hierover geen enkel document neer (CGVS I p.19). De vaststelling dat u over deze essentiële gebeurtenissen geen enkel begin van bewijs kan voorleggen, ondanks de bewijslast die als verzoeker om internationale bescherming op uw schouders rust, en dat uw relaas dus blijft bij blote beweringen uwentwege, tast de aannemelijkheid van uw verklaringen mede aan.

Tot slot dient opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over het verjaardagsfeest waar u B. zoende en hem voor het eerst uw liefde kenbaar maakte. Zo zei u bij DVZ dat het verjaardagsfeest van B. zelf betrof en dat dit plaatsvond op 9 augustus (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS zei u dan weer dat het niet de verjaardag van B., maar het verjaardagsfeest van jullie vriendin E. was en dat dit op 12 augustus plaatsvond (CGVS I p.6 en p.12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden zei u dat u zich misschien vergiste van datum, maar dat u bij DVZ wel degelijk verklaard had u B. gezoend had na het verjaardagsfeest van E. (CGVS I p.12). Zoals hierboven gesteld verwacht het CGVS niet noodzakelijk dat u concrete data kan noemen, ook al doet het de wenkbrouwen fronsen dat u deze de datum van het verjaardagsfeest bij DVZ zelf spontaan doch verkeerd verteld zou hebben. Merkwaardiger is evenwel dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over wiens verjaardagsfeest het nu precies betrof. Een loutere ontkenning van deze tegenstrijdige verklaringen kan niet overtuigen, gezien u eveneens gezegd had dat uw interview bij DVZ goed verlopen was, dat u er geen opmerkingen over had, en dat uw verklaringen aan u in het Georgisch waren voorgelezen (CGVS I p.3). Samengenomen met het geheel van bovenstaande vaststellingen, dient besloten te worden dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Naast deze geweldsfeiten die evenwel niet aannemelijk werden bevonden, vreest u in Georgië geen vrij bestaan te kunnen leiden als persoon met homoseksuele geaardheid (CGVS II p.20; CGVS III p.5 en p.18). U zei dat u zich vooral hier in België ontplooid hebt dankzij hulp in het opvangcentrum, dankzij LGBT-organisaties en vooral dankzij Georgiërs met andere geaardheid die u in België hebt leren kennen (CGVS I p.5 en p.10; CGVS II p.15 en p.18-19). U verwees naar incidenten die leden van de LGBT-gemeenschap in Georgië ervaren, zoals een transgender vrouw die in Georgië vermoord werd, een transgender vrouw die geslagen en bedreigd werd met een mes, een geschminkte jongen die aangevallen werd in een winkel, en de gsm van uw homoseksuele kennis L. die afgepakt werd na een nachtje uitgaan. Voorts verwees u naar de problemen die de Georgische vrienden die u hier in België

hebt leren kennen, ervaren hebben in Georgië vanwege hun andere geaardheid (CGVS II p.16; CGVS III p.4 en p.18). Dienaangaande dient opgemerkt dat het CGVS elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis onderzoekt en hierbij rekening houdt met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. Tevens wordt rekening gehouden met de hierboven vermelde landeninformatie (zie supra) waaruit blijkt dat homoseksuelen inderdaad een kwetsbare groep vormen binnen de Georgische samenleving. Gelet op deze informatie is het CGVS zich ervan bewust dat de situatie voor homoseksuelen in Georgië niet gemakkelijk is en dat er zich problemen kunnen voordoen. Evenwel kan op basis van de voorhanden zijnde informatie niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Georgië het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtenrechtelijke zin. Zoals hierboven reeds vermeld is het loutere feit homoseksueel te zijn in Georgië op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus. Het CGVS stelt vast dat de door u ingeroepen geweldsfeiten niet aannemelijk kunnen worden bevonden en dat u persoonlijk verder in Georgië geen concrete problemen hebt ervaren op basis van uw geaardheid. U haalde weliswaar aan dat de Georgische maatschappij erg negatief staat tegenover homoseksuelen en dat bijvoorbeeld de vader van B. slecht sprak over personen met een andere geaardheid. Ook uw buurjongens uitten zich negatief over personen met een andere geaardheid, en u vreest dan ook negatieve reacties van uw burens en omgeving eens zij op de hoogte zouden raken van uw geaardheid (CGVS II p.15-16; CGVS III p.4). Deze vrees is echter louter hypothetisch van aard aangezien uit uw verklaringen nergens enige concrete aanwijzing blijkt dat iemand van uw vroegere burens, kennissen of uw familie u ook werkelijk iets zou aandoen. Bovendien zei u dat uw moeder en vader uw geaardheid wel geaccepteerd zouden hebben indien de geweldsfeiten –waaraan weliswaar geen geloof werd gehecht- niet hadden plaatsgevonden (CGVS II p.17). Tevens vermeldde u enkele vrienden die uw geaardheid en homoseksuele relatie wel accepteerden, zoals uw vriend L.K. (CGVS II p.11; CGVS III p.17) en uw vriendin E.S. (CGVS I p.15; CGVS III p.2-3). Voorts zei u dat u en B. een goede relatie hadden met jullie collega's van het bedrijf Paragon en dat zij zich in het algemeen vrij en open opstelden. Via het werk had u ook een ander homokoppel leren kennen. U zei dat uw collega's ondanks jullie goede verhoudingen wel eens slecht spraken over homoseksuelen, maar dat zij anderzijds geen problemen hadden met het homokoppel op het werk (CGVS III p.3-4). Voorts stelde u dat uw collega G. uw geaardheid heeft aanvaard en dat deze wel eens via facebook contact met u opzoekt (CGVS III p.3). U zei dat u in Tbilisi bent uitgegaan in een homobar waar personen met andere geaardheid zich vrij kunnen bewegen, verder stelde u dat u niet uitging naar andere homovriendelijke plaatsen omdat u daar geen tijd voor had (CGVS II p.16). Uit het geheel van deze verklaringen blijkt dan ook dat u, naast uw asielrelaas wat ongeloofwaardig werd bevonden, in Georgië geen concrete problemen vanwege uw geaardheid hebt ervaren en dat er op basis van de voorhanden zijnde elementen voor u persoonlijk bij terugkeer naar Georgië verder geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie vastgesteld kan worden.

Tevens blijkt uit uw verklaringen dat u bewust geen zicht biedt op uw familiale netwerk in Georgië, waardoor u het CGVS verhindert om uw situatie bij terugkeer naar Georgië concreet in te schatten. U vertelde dat uw moeder en vader normaalgezien uw homoseksuele geaardheid wel zouden accepteren, doch uw vader zou vermoord zijn waarna uw moeder u verstoten had en u sinds twee jaar niets meer van haar gehoord hebt (CGVS II p.18; CGVS III p.5). Maar zoals hierboven uiteengezet kan geen geloof worden gehecht aan de geweldsfeiten noch aan de moord op uw vader, en bijgevolg evenmin aan de oorzaak van de contactbreuk met uw moeder. U biedt het CGVS dan ook geen zicht op uw reële familiale situatie, namelijk of u al dan niet nog contact hebt met uw moeder en of uw vader al dan niet nog in leven is. Bovendien hebt u tijdens uw persoonlijke onderhoud in het kader van uw asielprocedure in Frankrijk geheel andere verklaringen afgelegd over uw familie. Daar stelde u dat u nog een oudere broer en een oudere zus hebt, die beiden gehuwd zijn. U noemde tevens hun namen: A. en S. (zie persoonlijk onderhoud Frankrijk, p.2). Bij het CGVS zei u daarentegen dat u geen broer of zus hebt (CGVS I p.3) en bij DVZ had u verklaard dat u een zusje M. had die reeds in 1990 bij of kort na de geboorte overleden was (zie verklaring DVZ, rubriek 17). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid met uw Franse asieldossier, zei u dat u zich volstrekt niet kon herinneren wat u toen in Frankrijk had verteld en dat u zich zelfs niet herinnerde hoe u zich die dag naar de Franse asielinstantie verplaatst had. U had tegenover de behandelende ambtenaar niet de waarheid durven vertellen over uw geaardheid vanwege de Georgische tolk, en u had het advies van anderen opgevolgd die u aangeraden hadden wat u wel en niet mocht vertellen. U hield vol dat u geen broers of zussen hebt (CGVS II p.20-21). Uw verklaring dat u zich in het geheel niets kan herinneren van die dag valt bezwaarlijk serieus te noemen, zeker gezien geen geloof kan worden gehecht aan de geheugenproblemen die u inriep. Er kan

bovendien niet worden ingezien waarom u in Frankrijk -de fictieve asielmotieven die u toen ingeroepen zou hebben buiten beschouwing gelaten- óók onwaarheden verteld zou hebben over uw familiesamenstelling en er een broer en zus bij verzonnen zou hebben. Hieruit blijkt dat u het CGVS ook na confrontatie doelbewust geen zicht biedt op uw familiale netwerk in Georgië, waardoor u een risico-inschatting in uw hoofde bij terugkeer naar Georgië belemmert.

Op basis van het geheel van deze vaststellingen dient besloten te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten en dat het louter verwijzen naar de algemene moeilijke situatie voor homoseksuelen niet volstaat voor de toekenning van internationale bescherming, waardoor u er niet in slaagt om in uw hoofde een concrete en persoonlijke vervolgingsvrees zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw eerste paspoort, uitgereikt op 20 november 2017 in Georgië; een kopie van uw tweede paspoort, uitgereikt op 29 juli 2019 in Georgië; kopieën van de vlieg- en bus tickets van uw reisweg; originele documenten in verband met uw arbeidsbetrekking in België, en een foto van u en B. Deze documenten staven uw identiteit, uw reisweg, en uw arbeidsbetrekking in België, en uw aanwezigheid bij een andere jongen –wiens identiteit u verder eigenlijk niet staft. Hoe dan ook zijn dit elementen die op zich door het CGVS niet betwist worden waardoor deze documenten dan ook niets afdoen aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielmotieven.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.
(...)”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel, blijkt dat verzoeker het niet eens is met de verschillende motieven van de besteden beslissing en hij tracht deze te verklaren, dan wel te weerleggen. Verzoeker steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.1.2. Verzoeker wijst vooreerst op de systematische vervolging, minstens systematisch onmenselijke en vernederende behandeling van de homoseksuelen in Georgië. Hij werpt op dat de verwerende partij zijn homoseksuele geaardheid niet betwist, maar onterecht voorhoudt dat het loutere gegeven homoseksueel te zijn niet zou volstaan om een reëel risico op vervolging te lijden in Georgië. De verwerende partij baseert zich hiervoor op de COI Focus Georgië: *Algemene situatie d.d. 24 november 2020* maar de conclusie van de verwerende partij wordt volgens verzoeker niet ondersteund door voormeld rapport. De verwerende partij verwijst naar de aanwezigheid van een legislatief kader, op grond waarvan homoseksualiteit niet verboden zou zijn, en naar het bestaan van diverse opleidingen en acties bij politie en parket, gericht tegen homofobie geweld. De rest van het rapport, zo stelt verzoeker, geeft echter duidelijk aan dat het geweld tegen de homoseksuelen algemeen is.

Voormeld rapport is, zo vervolgt verzoeker, slechts een zeer beperkte toelichting van amper een drietal bladzijden. Er bestaan talloze, meer uitgebreide landenrapporten, waaruit blijkt dat er sprake is van veralgemeend geweld tegen de homoseksuele gemeenschap in Georgië. Verzoeker verwijst dienaangaande naar vaststellingen van het *Hoge Commissariaat voor de Mensenrechten* van de *Verenigde Naties* en naar identieke conclusies door diverse andere internationale organisaties. De door hem aangehaalde rapporten melden dat 60% tot zelfs 90% van de ondervraagden recent het slachtoffer is geweest van enige vorm van psychologisch of fysiek geweld. De groep is het slachtoffer van veralgemeend geweld, dat kan bestaan uit zowel fysieke slagen en verwondingen, psychologisch leed en verstoting door de familie als ernstige vormen van discriminatie op het werk en in het openbare leven.

Verzoeker vervolgt dat, ondanks een gunstig legislatief kader voor homoseksuelen in Georgië, er in de praktijk geen afdoende bescherming bestaat tegen het veralgemeende geweld, hetgeen afdoende blijkt uit voormelde COI Focus. De afwezigheid van enige overheidsbescherming wordt ook gehekelde door *ECOM* en *WISG*. Ook de *Independent Expert on sexual orientation and gender identity* van de *Verenigde Naties* bevestigt volgens verzoeker dat homofobe misdrijven nauwelijks of niet worden vervolgd. Meer nog, de overheid werkt de straffeloosheid zelf in de hand. Recent diende de geplande *Gay Pride* te worden afgeschaft ingevolge gewelddadige tegenprotesten. Het betrof ernstige vormen van geweld waarbij een explosief werd gedropt in de burelen van een *LGBT*-organisatie en drieënvijftig journalisten werden fysiek aangevallen, van wie één nadien overleden is. Verzoeker voegt eraan toe dat het feit dat de president een duidelijk signaal had gegeven dat homoseksualiteit niet aanvaardbaar zou zijn voor de Georgische gemeenschap, een doorslaggevende rol heeft gespeeld. Tot slot werpt verzoeker op dat, los van het gegeven dat geregistreerde ngo's zelf het slachtoffer worden van geweld, zij noch de bevoegdheid, noch de middelen hebben om homofobe misdrijven te vervolgen, en de daders te bestraffen, wat toekomt aan de overheid zelf.

Verzoeker besluit dat de verwerende partij niet wettig kon besluiten dat het loutere feit homoseksueel te zijn niet zou volstaan om in te roepen dat een terugkeer naar Georgië niet mogelijk zou zijn. Er bestaat immers een reëel risico op vervolging, minstens op onmenselijke en vernederende behandeling.

2.1.3. Wat zijn specifieke situatie betreft, oordeelde de verwerende partij volgens verzoeker ten onrechte dat hij niet persoonlijk vervolgd zou zijn omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

Ten eerste kan de verwerende partij, zo stelt het verzoekschrift, het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet weigeren omdat hij andere verklaringen heeft afgelegd in Frankrijk. Het loutere gegeven dat het asielaanvraagformulier wordt gegeven, kan, onder verwijzing naar een rapport van *Nansen*, geen reden zijn om dit aanvraagformulier te verwerpen. Verzoeker stelt spontaan te hebben verklaard dat zijn verklaringen tijdens zijn asielprocedure in Frankrijk onjuist waren. Bovendien koesterde hij, onder citering van zijn eerdere gezegden, een gerechtvaardigde vrees om de werkelijke toedracht van zijn problemen te vertellen. Dienvolgens kon zijn verzoek volgens hem niet worden afgewezen op grond van het feit dat hij andere verklaringen aflegde in Frankrijk. Om dezelfde redenen kunnen eventuele verschillen op het vlak van data (overlijden van de vader) of familiale banden tussen de verklaringen in Frankrijk en België niet in overweging worden genomen.

Vervolgens werpt verzoeker op dat de verwerende partij hem ten onrechte verwijt dat hij de naam van zijn belager niet kende. De verwerende partij verliest geheel uit het oog in welke toestand hij zich bevond. Hij was opgenomen in het ziekenhuis, dermate getraumatiseerd dat hij niet kon spreken over de gebeurtenissen. Hij heeft vervolgens het ziekenhuis ontvlucht, ondanks het gegeven dat hij verzorging nodig had en is naar zijn ouders gegaan, die in een staat van shock waren omdat hun zoon het ziekenhuis had verlaten en die aandrongen dat hij terug zou keren. Verzoeker sloot zichzelf op in zijn kamer en pas nadat zijn moeder erg had aangedrongen, slaagde hij er voor het eerst in om prijs te geven wat er gebeurd was. Verzoeker bevond zich, zo stelt het verzoekschrift, in een zeer slechte fysieke toestand en was mentaal uiterst verward. Dat hij op dat ogenblik meende dat het veiliger was om de naam van zijn belager, die hem bovendien persoonlijk had bedreigd, niet bekend te maken, kan hem dan ook niet worden verweten. Hij smeekte zijn moeder bovendien om geen klacht in te dienen.

Inzake de vaststelling in de bestreden beslissing dat het erg bevreemdend is dat verzoeker geen actie zou ondernomen hebben na het brutale geweld tegen hem en zijn vriend en de moord op zijn vader en zich zelfs niet richtte tot *LGBT*-organisaties, herhaalt verzoeker dat hij in dermate staat van shock was dat hij niet eens meer in staat was om voor zichzelf te zorgen en dat hij de betreffende organisaties niet vertrouwt. Hij verwijst daarnaast naar de eerdere aangehaalde landeninformatie waaruit blijkt dat

slachtoffers van homofoob geweld niet of nauwelijks beroep doen op hulp, uit schrik en gebrek aan vertrouwen. Bovendien, zo stelt verzoeker, werd hij vervolgd door een lid van de politie zelf. Hij kon bijgevolg geen overheidshulp inroepen, minstens koesterde hij een gegronde vrees om dat wel te doen.

Dat hij, zoals de bestreden beslissing aangeeft, zeer weinig interesse vertoont in de gezondheidstoestand van B. en dat het ongeloofwaardig zou zijn dat hij hem niet meer opzoekt, poogt verzoeker te verklaren doordat hij alles ontvluchtte en doordat een confrontatie met B. heel zwaar voor hem zou geweest zijn omwille van zijn zeer groot schuldgevoel en hij tevens veel schrik had voor een gewelddadige reactie van de vader van B. Anderzijds, en in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt voorgehouden, informeerde verzoeker wel naar de gezondheidstoestand van B. en deelde hij hieromtrent wel concrete gegevens mee, met name dat hij geruime tijd in het ziekenhuis had gelegen, dat hij verlamd was, niet meer kon spreken en evenmin zelfstandig kon eten ingevolge de hoofdletsels die hij opliep. Volgens verzoeker verwijt de verwerende partij hem ten onrechte dat hij geen bijkomende details kent en bijvoorbeeld niet zou weten in welk ziekenhuis B. lag.

Dat hij verschillende jaartallen had opgegeven voor de dood van zijn vader, wijt verzoeker - opnieuw - aan het feit dat hij dermate getraumatiseerd was en dat dit een impact had op zijn geheugen. Verzoeker stelt dermate verward te zijn geweest dat hij niet meer in de tijd kon situeren wanneer hij was aangekomen in Frankrijk, hoewel hij dit verblijf niet verborgen had gehouden voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal). Dit verklaart ook dat hij het overlijden van zijn vader initieel situeerde in 2016 in plaats van in 2017. Verzoeker werpt op dat tal van rapporten bevestigen dat een staat van trauma een rechtstreekse impact heeft op het vermogen om zich concrete gegevens te herinneren en dat dit zeker geldt nu verzoeker uitdrukkelijk melding maakte van voormelde problemen. Zo gaf hij tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat hij getraumatiseerd was en tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gaf hij duidelijk aan dat zijn mentale toestand een impact had op zijn vermogen om zich alles terug voor ogen te brengen. Ondanks deze signalen nam het commissariaat-generaal geen enkele bijzondere procedurele maatregel. Meer nog, zo stelt het verzoekschrift, zij keurde het verzoek om internationale bescherming af louter op grond van de problemen die verzoeker ondervond bij het geven van de data van het overlijden van zijn vader.

Verzoeker werpt vervolgens op dat de overige motieven van de bestreden beslissing niet gevolgd kunnen worden. Het commissariaat-generaal kan immers niet wettig stellen dat verzoeker gedurende de rest van zijn persoonlijke onderhouds wel in staat zou zijn geweest om gebeurtenissen specifiek te situeren in de tijd. De gebeurtenissen die het commissariaat-generaal opsomt, zijn immers gebeurtenissen uit het dagelijks leven, die geen enkel verband houden met de traumatiserende incidenten die verzoeker ondervond in Georgië. Dat zij geen impact hebben op zijn geheugen, is volgens verzoeker dienvolgens niet opmerkelijk.

Voorts voert verzoeker aan dat hem niet kan verweten worden geen documentatie te hebben ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming, meer bepaald van zijn ziekenhuisopname, het overlijden van zijn vader en de strafklacht die zou zijn ingediend door de ouders van B. Hij heeft het ziekenhuis immers vroegtijdig verlaten en heeft, na een kortstondig verblijf bij zijn ouders, een periode op straat geleefd vooraleer het land van herkomst te verlaten. Dat hij nog contacten zou hebben in Georgië, zoals de bestreden beslissing aanhaalt, relativeert hij. Zo wil zijn moeder geen contact meer met hem en acht de vader van B. hem verantwoordelijk voor hetgeen is gebeurd met zijn zoon.

Waar hij initieel zou verklaard hebben dat hij B. kuste na het verjaardagsfeest van B., en vervolgens na het verjaardagsfeest van E., merkt verzoeker op dat dit geen pertinente vergissing kan zijn. Hij verklaarde immers dat zijn vriend geboren was in februari, terwijl het verjaardagsfeest plaatsvond in augustus, waardoor het bijgevolg niet mogelijk kan zijn dat het om het verjaardagsfeest van B. ging.

Dat verzoeker geen persoonlijke problemen zou hebben gekend en dat zijn ouders, vriend en vriendin en collega's zijn homoseksuele geaardheid hebben aanvaard, gaat dan weer niet op volgens verzoeker en leidt er niet toe dat hij zich ook daadwerkelijk kan *outen* als homoseksueel. Het homofobe geweld gaat immers vaak uit van de Georgische maatschappij in het algemeen en hij blijft een reëel risico lopen op vervolging indien hij dat wel zou doen in het dagelijkse leven. Volgens verzoeker verwijst de verwerende partij ten onrechte naar het homokoppel op verzoekers werk om te besluiten dat dit aanvaard werd op de werkvloer en dat verzoeker bij een terugkeer naar Georgië geen persoonlijke problemen zou kennen. Verzoeker doelt opnieuw op zijn Georgische vrienden in België, die werden

erkend als vluchteling omwille van de in Georgië ondergane vervolging. Voor zover als nodig herhaalt verzoeker dat zijn moeder zijn homoseksuele geaardheid niet heeft aanvaard.

In verband met de andere verklaringen die verzoeker over zijn familie in Frankrijk heeft afgelegd, werpt verzoeker dan weer op dat hij in Frankrijk onjuiste verklaringen heeft afgelegd, hetgeen hij zelf spontaan en bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud heeft gesignaleerd aan het commissariaat-generaal.

Verzoeker werpt tot slot op dat hij drie verschillende verhoren heeft gehad, waarbij hij uitgebreid heeft gesproken over zijn homoseksuele geaardheid en dat zijn verklaringen over de ganse lijn gelijklopend, persoonlijk en gedetailleerd waren zodat er niet kan getwijfeld worden aan de oprechtheid ervan. De antwoorden waren spontaan en getuigden van een zeer sterke persoonlijke belevenis, zowel op algemeen vlak als op mentaal vlak. Er kan bijgevolg niet getwijfeld worden aan verzoekers verzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. De verwerende partij maakt op 1 februari 2022, overeenkomstig artikel 39/73, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvullende nota over, met daarbij gevoegd de COI Focus Georgië: *Algemene situatie d.d. 22 november 2021*.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht

2.3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 12 juli 2021 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

De Raad duidt erop dat Georgië bij koninklijk besluit van 14 december 2020 - opnieuw - werd vastgesteld als veilig land van herkomst en tevens figureert in de *update* van 14 januari 2022 (BS 28 februari 2022).

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Georgië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.3.3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.3.4. Verzoeker verklaart bij een terugkeer naar Georgië gedood te worden door zijn buurman T. of door de vader van zijn vriend B., die op wraak zint. Tevens haalt hij aan dat hij zijn homoseksuele geaardheid niet vrij kan beleven in Georgië.

Blijkens de bestreden beslissing kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten en het louter verwijzen naar de algemene moeilijke situatie voor homoseksuelen volstaat niet voor de toekenning van internationale bescherming, waardoor verzoeker er niet in slaagt om in zijn hoofd een concrete en persoonlijke vervolgingsvrees in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk te maken. Vooreerst (i) kan geen geloof gehecht worden aan de geweldsfeiten die verzoekers buurman hem en zijn beste vriend en partner B. hebben aangedaan en evenmin aan de door verzoeker aangehaalde moord op zijn vader. Ten eerste (a) roepen verzoekers verklaringen over de bedreigingen en zijn handelen na deze bedreigingen ernstige vragen op in termen van waarschijnlijkheid, wat maakt dat aan zijn relaas moeilijk geloof kan worden gehecht. Ten tweede (b) blijkt uit verzoekers verklaringen ook een ernstig gebrek aan initiatief ten opzichte van zijn eigen situatie en doet zijn stilzitten, gelet op de dermate ernstige aard van het geweld en de bedreigingen die hij en zijn familie zouden hebben meegemaakt, bijzonder bevreemdend aan. Ten derde (c) toonde verzoeker ook bijzonder weinig interesse in de gezondheidssituatie van B., gelet op de vage verklaringen over het ziekenhuisverblijf van B. en zijn huidige gezondheidstoestand, wat de aannemelijkheid van het relaas verder aantast. Ten vierde (d) blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker doorheen zijn asielprocedures in Frankrijk en België tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het jaar van overlijden van zijn vader; zo blijkt dat hij maar liefst vier verschillende jaartallen opgaf, variërend van drie jaar tot drie maanden voor het vertrek uit Georgië, alsook over de doodsoorzaak. Ten vijfde (v) legt verzoeker geen enkel document neer over zijn eigen ziekenhuisopname, het overlijden van zijn vader en de door de ouders van B. ingediende klacht, wat de aannemelijkheid ervan verder aantast. Tot slot (vi) legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over het verjaardagsfeest waar hij B. zoende en hem voor het eerst zijn liefde kenbaar maakt. Verzoekers vermeende, niet-gestaafde geheugenproblemen (vii) kunnen de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onwaarschijnlijkheden binnen zijn asielsituatie niet verschonen. Daarnaast (ii) blijkt uit het geheel van verzoekers verklaringen dat hij in Georgië geen concrete problemen vanwege zijn geaardheid heeft ervaren en dat er, op basis van de voorhanden zijnde elementen, voor hem persoonlijk bij terugkeer naar Georgië verder geen vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève vastgesteld kan worden. Tevens (iii) blijkt dat verzoeker bewust geen zicht biedt op zijn familiale netwerk in Georgië, waardoor hij het commissariaat-generaal verhindert om zijn situatie bij terugkeer concreet in te schatten. De neergelegde documenten (iv) doen tot slot, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen omtrent verzoekers asielmotieven.

2.3.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker in het voorliggende verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven op grond waarvan besloten wordt dat aan de aangevoerde vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Verzoeker komt immers in wezen niet verder dan het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen en het volharden in de geloofwaardigheid ervan, het poneren van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Hiermee slaagt hij er niet in om de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

2.3.5.1. Verzoeker haalt vooreerst aan dat zijn verzoek niet kan worden geweigerd omdat hij andere verklaringen aflegde in Frankrijk, daar hij spontaan verklaarde dat zijn toen afgelegde verklaringen onjuist waren en dat hij een gerechtvaardigde vrees koesterde om de werkelijke toedracht van zijn problemen te vertellen, en omwille van het loutere gegeven dat het werkelijke asielrelaas tardief wordt gegeven. De Raad wijst erop dat het ten zeerste bevreemdend voorkomt dat verzoeker voor de Franse asielinstanties niet zijn "ware" asielmotieven durfde vertellen omdat hij vernomen had dat de Georgische tolk bij zijn persoonlijk onderhoud erg gekant was tegen homo's en dat hem door andere Georgiërs werd aangeraden om een geheel ander asielrelaas uit te doeken te doen. Verzoekers gedrag kan bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging en een reële nood aan internationale bescherming. Redelijkervijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen, waarbij hij zijn volledige medewerking verleent aan de bevoegde asielinstanties en hij zijn verzoek baseert op de ware en juiste toedracht van de asielmotieven. Dat hij in Frankrijk een ander relaas dan het huidige opdiste, is een eerste en ernstige *contra*-indicatie voor de ernst van de voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers laattijdig aanvoeren, voor de Belgische asielinstanties, van de volgens hem ware asieltoedracht stemt niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad dan ook de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. Dat verzoeker eerder spontaan aangaf dat hij in Frankrijk onjuiste verklaringen aflegde en dat hij daarvoor een gerechtvaardigde, doch weinig overtuigende reden aanvoerde, doet aan het voormelde geen afbreuk en kan ten andere ook niet vergoelijken dat eventuele verschillen op het vlak van data (overlijden vader) of familiale banden niet in overweging kunnen worden genomen.

Verder wijst de Raad er nog op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het verzoek wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet geweigerd louter en alleen omdat hij andere verklaringen aflegde ten overstaan van de Franse asielinstanties. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden, onwaarschijnlijkheden en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan de voorgehouden vervolgingsfeiten en de daaruit voortvloeiende vrees.

2.3.5.2. In verband met de omstandige, pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing dat de verklaringen over de bedreigingen en het handelen na deze bedreigingen ernstige vragen oproepen in termen van waarschijnlijkheid, komt verzoeker in het verzoekschrift in wezen niet verder dan het louter herhalen van zijn verklaringen, zonder desbetreffende motieven *in concreto* in een ander daglicht te stellen, hetgeen geenszins volstaat ter weerlegging ervan. Dat hij zich in een zeer slechte fysieke toestand bevond en mentaal uiterst verward was, overtuigt niet als gegronde reden om zijn ouders niet in te lichten over de identiteit van de dader en alzo informatie achter te houden die net essentieel was voor de inschatting van hun veiligheidssituatie. Het kan, gezien de ernst van de geweldsfeiten, immers maar moeilijk overtuigen dat verzoeker de identiteit van de dader niet kenbaar zou maken, gezien de dader de buurman van verzoekers ouders is, alsook hoofd van de politieafdeling. De Raad treedt de commissaris-generaal ook bij waar deze stelt dat het merkwaardig is dat verzoeker uit het ziekenhuis net vluchtte naar zijn ouders, die wonen in een appartement in hetzelfde gebouw als de dader.

2.3.5.3. De Raad treedt de commissaris-generaal vervolgens bij waar deze stelt dat verzoekers ernstig gebrek aan initiatief ten aanzien van zijn eigen situatie na het geweld en de bedreigingen die hij en zijn

familie zouden hebben meegemaakt en die dermate ernstig van aard zijn, de geloofwaardigheid van het relaas verder aantast. Verzoeker herhaalt dat hij in een dermate staat van shock was dat hij niet eens meer in staat was om voor zichzelf te zorgen en dat hij geen vertrouwen had in *LGBT*-organisaties. Verder voert hij aan dat hij, aangezien hij vervolgd werd door een lid van de politie zelf, geen overheidshulp kon inroepen. Hiermee slaagt verzoeker er evenwel niet in te verklaren waarom hij na dergelijke gruweldaden, een aanval, waardoor zijn partner B. in een vegetatieve toestand verkeert en naar aanleiding waarvan zijn vader zou zijn vermoord, geen enkele actie ondernam en bij geen enkele instantie ook maar iets over de feiten vermeld had. Los van de ongeloofwaardigheid van het relaas, kan de schrik voor de dader, die zelf lid van de politie is, alsook het verkeren in shock en het wantrouwen in de autoriteiten niet verklaren waarom verzoeker zich in de gegeven omstandigheden zelfs niet richtte tot organisaties die zich inzetten voor de rechten van personen van de *LGBT*-gemeenschap en die in Tbilisi actief zijn. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt ten andere ook dat het bureau voor de *Public Defender* een belangrijke rol speelt voor de rechten van de *LGBT*-gemeenschap. Dat verzoeker niet de minste poging ondernam om ook maar enigszins ergens bescherming trachten te bekomen, valt, gelet op zijn levensbedreigende situatie, moeilijk voor waar aan te nemen.

2.3.5.4. De commissaris-generaal kan tevens gevolgd worden waar hij genoegzaam, pertinent en draagkrachtig overweegt dat verzoekers vage verklaringen over het ziekenhuisverblijf van B. en zijn huidige gezondheidstoestand wijzen op een dermate gebrek aan interesse in zijn situatie dat dit de aannemelijkheid van de verklaringen aantast. Dat verzoeker alles ontvluchtte, niet meer voor zichzelf kon zorgen en dat een confrontatie met B. heel zwaar zou zijn geweest en te vermijden was uit schrik voor een gewelddadige reactie van diens vader, hetgeen verzoeker reeds eerder opwierp, kan mogelijks verklaren waarom hij B. na het geweldincident nooit meer heeft opgezocht, maar verklaart nog niet waarom hij dermate weinig wist over de gezondheidssituatie van B., zeker gezien verzoeker en B. hetzelfde netwerk hadden, waardoor hij over voor de hand liggende aanknopingspunten beschikte om informatie over B., zijn beste vriend sinds zijn jeugd en zijn eerste grote liefde die sinds het geweldincident in vegetatieve toestand verkeert, te vergaren. Waar verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt dat hij wel degelijk informeerde naar de gezondheidstoestand van B. en hieromtrent concrete gegevens kon meedelen, zoals dat hij geruime tijd in het ziekenhuis lag, verlamd was, niet meer kon spreken, noch zelfstandig eten, merkt de Raad op dat het wel degelijk bevreemdend voorkomt dat verzoeker niet zou weten in welk ziekenhuis B. dan wel lag, welke letsels hij precies opliep en of hij professionele hulp kreeg, hetgeen allerm minst details betreffen. De genoegzaam vastgestelde bijzonder weinige interesse in de gezondheidssituatie van B. tast de aannemelijkheid van verzoekers relaas dan ook verder aan.

2.3.5.5. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoeker doorheen zijn asielpcedures in Frankrijk en België flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegde over het jaar van overlijden van zijn vader. Zo gaf hij maar liefst vier verschillende jaartallen op voor de moord op zijn vader, variërend van drie jaar tot drie maanden voor zijn vertrek uit Georgië. Verzoeker bood en biedt geen afdoende verklaring voor deze frappante tegenstrijdigheden in zijn verklaringen met betrekking tot dit kernelement in zijn relaas en voor het gegeven dat hij dit element kennelijk niet op een precieze, consistente en coherente wijze kon situeren in de tijd. Dat hij getraumatiseerd was door de gebeurtenissen in Georgië en dat dit een impact op zijn geheugen had, waardoor hij verward was wat data betreft, kan niet worden aangenomen. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Franse en erna Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen, en zeker het overlijden van zijn vader, een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten en toch op zijn minst eenduidig aan te geven wanneer zijn vader precies zou zijn vermoord en ook nog wat de precieze doodsoorzaak was, *quod non*. Dat hij geheugenproblemen zou hebben ten gevolge van de traumatische gebeurtenissen, zoals hij ook bij het commissariaat-generaal beweerde, wordt tot op heden overigens niet gestaafd aan de hand van enig medisch of psychologisch attest, hetgeen in de bestreden beslissing omstandig wordt toegelicht. Verzoeker toont dan ook niet aan dat zijn cognitief geheugen is aangetast derwijze hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal dat hij er zeer precieze en concrete informatie wist te geven over *personalia* en de opeenvolgende vervolgings- en andere feiten die hij verklaarde te hebben meegemaakt en dat hij in staat was

gebeurtenissen, al dan niet uit het dagelijkse leven, concreet in de tijd te situeren, hetgeen moeilijk te verenigen valt met de niet-gestaafde bewering geheugenproblemen te hebben. Het kan het commissariaat-generaal ten andere niet ten kwade worden geduid geen bijzondere procedurele maatregelen te hebben genomen, gelet op de vragenlijst "*bijzondere procedure noden*" waarin verzoeker duidelijk had aangegeven geen bijzondere procedurele noden te hebben. Ten slotte bemerkt de Raad nog dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen.

2.3.5.6. Wat betreft het gebrek aan documentair bewijs van verzoekers ziekenhuisopname, het overlijden van zijn vader, alsook van de door de ouders van B. ingediende klacht, werpt verzoeker op dat het hem, gelet op zijn erbarmelijke levensomstandigheden in Georgië na het geweldsincident, niet verweten kan worden dat hij geen stavingdocumenten heeft en hij ontkent verder dat hij nog betekenisvolle contacten heeft in Georgië. De Raad merkt dienaangaande op, en volgt daarin de bestreden beslissing, dat ziekenhuisopnames en overlijdens, maar ook politiekklachten, gebeurtenissen zijn die in Georgische context geattesteerd en gedocumenteerd worden en waarover men redelijkerwijze relevante stukken zou moeten kunnen verkrijgen. Dat verzoeker daar in Georgië niet in staat toe zou zijn geweest, verklaart nog niet waarom hij na vertrek tot op heden niet bij machte is geweest de betreffende documenten te verkrijgen, los van enig nog bestaand netwerk. Hij kon dit immers opvragen via officiële weg, hetgeen hij evenwel heeft nagelaten, hoewel hij hiertoe uitdrukkelijk werd verzocht tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal.

2.3.5.7. Verzoeker slaagt er verder niet in de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen in verband met het tijdstip dat hij voor het eerst zijn liefde aan B. kenbaar maakte te verklaren. Deze tegenstrijdigheid is pertinent en vindt steun in het administratief dossier en een loutere ontkenning en vergoelijking ervan kan niet overtuigen.

2.3.5.8. Op grond van hetgeen voorafgaat, kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, geen geloof hechten aan de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten.

2.3.6. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar landenrapporten over de situatie van homoseksuelen in Georgië, waaruit hij stukken citeert, stellende dat hieruit volgt dat er sprake is van veralgemeend geweld tegen de homoseksuele gemeenschap in Georgië, waartegen, ondanks een gunstig legislatief kader voor homoseksuelen, geen afdoende bescherming bestaat in de praktijk, dat de overheid, waaronder de president, de straffeloosheid zelfs in de hand werkt en dat de geregistreerde ngo's noch de bevoegdheid, noch de middelen hebben om homofobe misdrijven te vervolgen en de daders te bestraffen. Hij besluit dat er sprake is van een veralgemeende vervolging of minstens een veralgemeende onmenselijke en vernederende behandeling van homoseksuele personen en dat de commissaris-generaal niet wettig kon besluiten dat het loutere feit homoseksueel te zijn niet zou volstaan om in te roepen dat een terugkeer naar Georgië niet mogelijk zou zijn aangezien er immers een reëel risico op vervolging, minstens op onmenselijke en vernederende behandeling bestaat.

De Raad duidt dat het merendeel van wat verzoeker aanhaalt ook als dusdanig erkend wordt in de bestreden beslissing en bevestigd door de middels de aanvullende nota van de verwerende partij overgemaakte geactualiseerde COI Focus *Georgië: Algemene situatie d.d. 22 november 2021*. Uit deze geactualiseerde COI Focus, alsook uit de COI Focus toegevoegd aan het administratief dossier (map landeninformatie, stuk 7, deel 2), blijkt dat de situatie van de *LGBTI*-gemeenschap nog steeds complex is, dat deze gemeenschap één van de kwetsbaarste groepen in Georgië is en dat er in de Georgische maatschappij, waarin homofobie diepgeworteld is, sprake is van discriminatie, intimidaties, pesterijen, alsook homofoob geweld tegen homoseksuelen, zowel in familiale sfeer als in het openbaar. Leden van de ordediensten hebben nog steeds weinig voeling met de *LGBTI*-gemeenschap en de Georgische autoriteiten, waaronder de president, moedigen zelf homofobie aan, onder meer in het kader van de *LGBT+ Pride* in Tbilisi in 2021. Echter, uit dezelfde informatie blijkt ook dat homoseksuele handelingen en relaties niet strafbaar zijn in het land en nergens in de voormelde informatie wordt melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. De wet voorziet tevens in een verbod op discriminatie op grond van seksuele geaardheid, en in homofobie als verzwarende omstandigheid bij misdrijven, al blijft de toepassing hiervan in de praktijk problematisch. Slachtoffers van homofoob geweld of discriminatie richten zich slechts zelden tot de autoriteiten om hun rechten te doen gelden of bescherming te bekomen. Er bestaan bij de overheid geregistreerde ngo's die zich bijzonder actief

tonen bij het verdedigen van de rechten van *LGBTI's* en het bureau van de *Public Defender* van Georgië speelt ook een belangrijke rol voor de rechten van *LGBTI's*. Hoewel uit de landeninformatie blijkt dat homoseksuelen inderdaad een kwetsbare groep vormen binnen de Georgische samenleving, kan op basis hiervan echter niet *a priori* worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Georgië het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Het loutere feit homoseksueel te zijn in Georgië is op zich, zoals de bestreden beslissing terecht stelt, dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een individuele beoordeling van de nood aan internationale bescherming, waarbij de verzoeker ertoe gehouden is zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. De informatie die verzoeker in zijn verzoekschrift bijbrengt ligt in dezelfde lijn als deze die toegevoegd werd aan het administratief dossier en geactualiseerd middels de aanvullende nota van de verwerende partij en is dan ook niet van aard dat zij afbreuk doet aan deze noodzaak om de vrees voor vervolging aan de hand van concrete en op de eigen persoon betrokken elementen aannemelijk te maken. Uit de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat verzoekers verzoek met betrekking tot zijn individuele situatie en zijn persoonlijk vrees voor vervolging met omzichtigheid werd onderzocht. De aangehaalde vervolgingsfeiten worden terecht ongeloofwaardig geacht en uit het geheel van verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Georgië geen concrete problemen vanwege zijn geaardheid heeft ervaren en dat er op basis van de voorhanden zijnde elementen voor hem persoonlijk bij terugkeer naar Georgië verder geen vrees in de vluchtelingenrechtelijke zin kan worden vastgesteld. Verzoeker verwees naar incidenten die leden van de *LGBTI*-gemeenschap in Georgië hebben ervaren, alsook naar problemen die de Georgische vrienden die hij in België leerde kennen, in Georgië ervaren hebben vanwege hun seksuele geaardheid, maar daarmee toont verzoeker nog niet *in concreto* aan dat hij zelf een vrees voor vervolging omwille van zijn homoseksuele geaardheid koestert. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en eigen merites te worden onderzocht en beoordeeld en de asielzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, waartoe verzoeker evenwel in gebreke blijft. Zoals reeds gesteld, is het loutere feit homoseksueel te zijn in Georgië niet voldoende om te besluiten tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande verder terecht:

"Het CGVS stelt vast dat de door u ingeroepen geweldsfeiten niet aannemelijk kunnen worden bevonden en dat u persoonlijk verder in Georgië geen concrete problemen hebt ervaren op basis van uw geaardheid. U haalde weliswaar aan dat de Georgische maatschappij erg negatief staat tegenover homoseksuelen en dat bijvoorbeeld de vader van B. slecht sprak over personen met een andere geaardheid. Ook uw buurjongens uitten zich negatief over personen met een andere geaardheid, en u vreest dan ook negatieve reacties van uw burens en omgeving eens zij op de hoogte zouden raken van uw geaardheid (CGVS II p.15-16; CGVS III p.4). Deze vrees is echter louter hypothetisch van aard aangezien uit uw verklaringen nergens enige concrete aanwijzing blijkt dat iemand van uw vroegere burens, kennissen of uw familie u ook werkelijk iets zou aandoen. Bovendien zei u dat uw moeder en vader uw geaardheid wel geaccepteerd zouden hebben indien de geweldsfeiten –waaraan weliswaar geen geloof werd gehecht- niet hadden plaatsgevonden (CGVS II p.17). Tevens vermeldde u enkele vrienden die uw geaardheid en homoseksuele relatie wel accepteerden, zoals uw vriend L.K. (CGVS II p.11; CGVS III p.17) en uw vriendin E.S. (CGVS I p.15; CGVS III p.2-3). Voorts zei u dat u en B. een goede relatie hadden met jullie collega's van het bedrijf Paragon en dat zij zich in het algemeen vrij en open opstelden. Via het werk had u ook een ander homokoppel leren kennen. U zei dat uw collega's ondanks jullie goede verhoudingen wel eens slecht spraken over homoseksuelen, maar dat zij anderzijds geen problemen hadden met het homokoppel op het werk (CGVS III p.3-4). Voorts stelde u dat uw collega G. uw geaardheid heeft aanvaard en dat deze wel eens via facebook contact met u opzoekt (CGVS III p.3). U zei dat u in Tbilisi bent uitgegaan in een homobar waar personen met andere geaardheid zich vrij kunnen bewegen, verder stelde u dat u niet uitging naar andere homovriendelijke plaatsen omdat u daar geen tijd voor had (CGVS II p.16)."

Verzoeker brengt hier in het verzoekschrift geen ernstig en dienstig verweer tegenin en hij toont niet aan dat hij zich in de gegeven omstandigheden niet zou kunnen *outen* als homoseksueel in de Georgische maatschappij.

Wat het familiaal netwerk van verzoeker betreft, merkt de Raad nog op dat verzoeker in het verzoekschrift de pertinente, terechte en draagkrachtige overweging uit de bestreden beslissing dat hij daar bewust geen zicht op biedt, waardoor hij het commissariaat-generaal verhindert om zijn situatie bij terugkeer naar Georgië concreet in te schatten, onverlet laat, waardoor deze overweging, bij gebrek aan dienstig verweer, door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.7. De door verzoekers neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet concreet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien verzoeker deze niet op dienstige wijze weerlegt of betwist, door de Raad overgenomen.

2.3.8. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Georgië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.3.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS